

گلستان

عکس و متن:

حسن احمدی فرد

شب دشت «میرزا بایلو»
شب ستاره است و
سکوت. انگار همچنان
که خورشید در افق
پایین می افتد، جای زمین
و آسمان هم عوض
می شود.
آن وقت، هر چقدر زمین
بیشتر در تاریکی غلیظ
گم می شود، در دشت
آسمان، نقطه های بیشتری
روشن می شوند و چشمک
می زنند. حتی «راه شیری»
که انگار از ما شهری ها
خوشش نمی آید، این جا،
وسیع و وهم انگیز، از
این سر آسمان تا آن سر
آسمان کشیده شده است.
در محوطه موزه حیات
وحش «رباط قره بیل»
چادر می زنیم. ترجیح
می دهیم، شب را زیر
آسمان پر ستاره بگذرانیم.
هوا حسابی خنک است.
انگار نه انگار که چند
ساعت پیش، زیر تابش
گرم آفتاب، شرشر عرق
می ریختیم.
شام خورده و نخورده،
می خزیم توی کیسه
خواب ها، تا صبح، برای
ورود به یکی از زیباترین
پارک های ملی ایران
راحت تر بیدار شویم.

شرح گذر از دشت میرزا بایلو به ارتفاعات آلمه

قدم زدن در قدیمی ترین پارک ملی